

en Egn viser sig et enkelt eller dog kun saa Tilfælde af Sundegalsfab; i saa Fald kan Amtmanden paabyde Anvendelse af Mundkurv. Det andet Tilfælde er, at Sundegalsfaben udbreder sig videre, saaledes at den antager en foruroligende Karakter; saa skal Amtmanden paabyde, at alle Sundene indenfor et vist Distrikt enten skulle holdes bundne eller dræbes. Det tredje Tilfælde bliver, at Sundegalsfab er eller antages at være udbrudt her i Landet; saa skal Indenrigsministeren være berettiget til at paabyde, at alle Sundene indtil Videre skulle holdes forsvarlig indelukkede eller lænkede. Nu vil jeg bede de Herrer i Tanken sammensille de to Ting, at Indenrigsministeren har benyttet § 1 og givet det Paabud, jeg nu nævnte, og at ved Siden deraf Amtmanden har paabudt, at alle Sundene skulle holdes bundne eller dræbes. Jeg tror ikke, at de to Ting rime sig sammen og det vil allerbedst vise sig, naar man stiller dem ved Siden af hinanden i samme Lovforslag, at de ikke tage sig ud, om jeg saa maa sige.

Indenrigsministeren (Steel): Jeg kan ikke se, at disse Bestemmelser i den Grad, som det ærede Medlem her udtalte, komme i Veien for hinanden. Efter den Forklaring, jeg har givet af Betydningen af: „indelukkede“ og „bundne“ tror jeg, at hvis Loven fremkommer i den Skikkelse, hvori den nu foreligger, ville disse Udtryk være ensbetydende med de Udtryk, som staa i Loven af 1857, og der vil altsaa for saa vidt ikke være nogen Modsetning mellem Amtmandens Paabud om, at Sundene skulle holdes bundne eller dræbes, og det Paabud, der fremkommer fra Indenrigsministeriet om, at de skulle lænkes eller indespærres i et Indelukke. Disse sidste Ord ere satte som en fornøden supplerende Forklaring til den tidligere Lov og stemme med den Maade, hvorpaa den hidtil er bleven fortolket, og jeg kan heller ikke se, at der kunde være nogen Modsigelse mellem, at Amtmanden skal udstede et saadant Forbud, og at der senere kommer et almindeligt Paabud fra Ministeren, som konkurrerer, om jeg saa maa sige, med det paa et større Distrikt. Der er naturligvis ikke Tale om at paabyde Amtmanden, at han skal gjøre det, naar han har gjort det; Paabudet for hele Landsdelens Bedkommende gjælder naturligvis ikke for det Distrikt, hvor det alt er sket. Det er ikke nogen dobbelt Befaling, og jeg kan ikke se, at disse Paabud kunne komme i nogen Konflikt med hinanden, eller at der derved kan afstedkommes nogen Vanskelighed. — Med Hensyn til hvad det ærede Medlem har fremsat om Rigtigheden af at konfiskere Sundene, ifald der skete gjentagne Overtrædelser, saa skal jeg kun minde om det, som jeg ogsaa antydede før, at, naar Politiet skal gennemføre en Politiforanstaltning af streng Karakter, som berører mange Menneker og det ikke

blot Liebhave, men ogsaa Folk, der have en saadan Interesse for deres Dyr, at det forvolder dem en virkelig Smerte, naar de skulle skilles fra dem, saa trænger Politiet, den udøvende Myndighed, til Publikums Sympathi. Naar Politimyndigheden ikke har, om jeg saa maa sige, den offentlige Jølelse for sig, saa vil den kun med stor Vanskelighed kunne gennemføre Bestemmelser, der i sig selv ere overmaade strenge, og paa en smertelig Maade berøre mange Menneker. Derfor tror jeg ikke, det er rigtigt at gjøre Bestemmelserne strengere end hidtil. Det har, som sagt, i Sommerens Løb vist sig, at Gjennemførelsen af denne Politiforanstaltning har medført overmaade megen Opposition fra Manges Side, som ganske vist har ledet til noget mildere Fortolkning af Lovens Bestemmelser, end de maaske ellers vilde have faaet.

Rier: Jeg vil nævne det som en væsentlig Faktor til at vinde Sympathi for Politiet, at Politiet viser, at det kan gennemføre det, hvortil dets Foranstaltning sigter.

Schlegel: Jeg vil kun gjøre en kort Bemærkning og udtale, at jeg paa ingen Maade kan være med til at gaa i den Retning som den ærede 2den Landsthingsmand for 11te Kreds (Rier), anviste, nemlig yverligere at skærpe den Myndighed, som Politiet har. Den er stor nok, jeg tror endog den er altfor stor, og jeg kan derfor slutte mig til den høitærede Ministers Udtalelse i saa Henseende.

Orenboll: Da jeg ved Forhandlingens Begyndelse tillod mig at fremdrage det Spørgsmaal, om man ikke til Forebyggelse af Sundegalsfab ogsaa turde benytte det Middel at indskrænke Sundenes Antal gennem en Afgift eller en Skat paa Landet, saa var jeg jo, som jeg sagde, ikke blind for, at dette muligvis ikke snarest bragt ind i den foreliggende Lov, skjøndt der efter dens Overskrift ikke var Noget til Hinder derfor, og den høitærede Ministers Udtalelser ere derfor ikke komne mig uventet. Jeg attraaede heller ikke Andet end at høre en Udtalelse om, hvorvidt der maatte være Stemning for at tage dette Spørgsmaal op paany, og om man ikke paa Grund af det, som er passeret her i Landet med Sundene i det sidste Aar, maatte være kommen til Erkjendelse af, at det er nødvendigt at indskrænke Sundenes Antal. Jeg har ikke hørt Noget udtalt i den Henseende, og det kan derfor ikke falde mig ind at bringe denne Sag videre. Vi maa da afvente, indtil vi have haft en ny Episode af Sundegalsfaben; saa maaske Meningerne forandre sig.

Da ikke Flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved